

3.Болотіна Н.Б.,Чанишева Г.І. Трудове право України. - К.: Видавничий Дім “Ін Юре”, 2001.-564с.

4.Правознавство:підручник/За ред. В.В.Копейчикова, А.М.Колодія-К.:Юрінком Інтер, 2004. - 752с.

5.Самойлюк В. Основи правознавства [Навчальний посібник] /В.Самойлюк, А.Філіп’єв, Р.Мартинюк. - Острог: Видавництво Національного університету “Острозька академія”, 2006. - 253с.

Раковець Т.

(наук. кер. – ст. викл. Бездітько Б. М.)

студентка V курсу природничого факультету

Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка

Право особи на свободу совісті

Відносини держави і церкви мають довготривалу історію. В цій історії можна виділити період,коли церковне право входило до «Зводу законів Російської імперії»: держава зобов’язувала своїх підданих виховувати нащадків у православній вірі і цю віру нав’язувала підданам інших віросповідань, а також можна вести мову про утиски церкви і віруючих у Радянському Союзі.

Після розвалу СРСР відбулося переосмислення базових людських цінностей, серед яких чільне місце належить праву особи на свободу світогляду і віровизнання. Через визнання права особи на свободу совісті і можливість його реалізації дається характеристика демократичності суспільства та держави, як форми його організації.

Формування цивілізованих відносин держави Україна із релігійними організаціями і віруючими, тобто суб’єктами культу фактично розпочалося із прийняттям у квітні 1991 року закону України “Про свободу совісті та релігійні організації”.

Наступним етапом розвитку відносин держави із суб’єктами культу стало прийняття у 1996 році Конституції України.

Стаття 35 Конституції України визначає, що кожен має право на свободу совісті і віросповідання. Зазначене право включає свободу сповідувати будь-яку релігію або не сповідувати ніякої, безперешкодно відправляти одноособово чи колективно релігійні культу і ритуальні обряди, вести релігійну діяльність.

Здійснення цього конституційного права може бути обмежене тільки таким нормативним актом як закон і лише в інтересах охорони громадського порядку, здоров’я і моральності населення або захисту прав і свобод інших людей.

Важливим для зазначених правовідносин є принцип, який сповідується у світській державі: церква і релігійні організації в Україні відокремлені від держави, а школа від церкви і що жодна релігія не може бути визнана державою як обов’язкова. Таке правило є досить істотним для розбудови громадянського суспільства, яке в свою чергу є передумовою розвитку правової держави.

Конституційна норма (ч.4 ст.35) визначає, що ніхто не може бути звільнений від свого обов’язку перед державою або відмовитися від виконання законів за мотивами релігійних переконань. У разі, якщо виконання військового обов’язку суперечить релігійним переконанням громадянина, виконання цього обов’язку має бути замінене альтернативною (невійськовою) службою.

Громадяни України мають право на заміну виконання військового обов’язку альтернативною (невійськовою) службою згідно із законом України “Про альтернативну (невійськову) службу”.

Визначені законодавством України відносини держави і суб’єктів культу поставлені під охорону нормами адміністративного і кримінального права. Дія цих норм забезпечує належну

реалізацію права особи на свободу світогляду і віросповідання, що є досить важливою умовою існування громадянського суспільства.

Література:

1. Конституція України.- К.:Феміна,1996.-64с.
2. Закон України “Про свободу совісті та релігійні організації” // Відомості Верховної Ради України, 1991, №25, ст.283.
3. Закон України “Про альтернативну (невійськову) службу “// Відомості Верховної Ради України, 1999, №15, ст.86.

Проскурня Т.

(наук. кер. – ст. викл. Бездітько Б. М.)

студентка V курсу природничого факультету

Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка

Конституційне право особи на підприємницьку діяльність

Із середини 80-х років ХХ століття в Радянському Союзі проводилася політика “перебудови“, що зокрема характеризувалася дозволом для різних суб’єктів займатися підприємницькою діяльністю та здійснювати торгівлю. Хвиля активного підприємництва охопила Україну, яка була суб’єктом СРСР.

Створення правової моделі підприємництва в Україні було започатковано Законом від 7 лютого 1991 року “Про підприємництво”. Цей закон визначав, що підприємництво – це самостійна ініціатива, систематична на власний ризик діяльність по виробництву продукції, виконанню робіт, наданню послуг та заняття торгівлею (комерцією) з метою одержання прибутку. З часом були прийняті закони “Про власність” (1991 рік); “Про зовнішньоекономічну діяльність” (1991 рік); “Про банкрутство”(1992 рік) та ряд інших ,що мали відповідний предмет правового регулювання.

Право особи на підприємництво проголосила прийнята у 1996 році Конституція України. Стаття 42 Конституції України визначила, що кожен має право на підприємницьку діяльність, яка заборонена законом. При цьому конституційна норма при регулюванні даної сфери важливих суспільних відносин визначила, що:

- підприємницька діяльність депутатів, посадових і службових осіб органів державної влади та органів місцевого самоврядування обмежується законом;
- держава забезпечує захист конкуренції у підприємницькій діяльності;
- не допускається зловживання монопольним становищем на ринку, неправомірне обмеження конкуренції та недобросовісна конкуренція;
- законом визначаються види і межі монополії;
- держава взяла на себе обов’язок захисту прав споживачів, здійснення контролю за якістю і безпечністю продукції та усіх видів робіт і послуг, а також взяла на себе обов’язок сприяти діяльності громадських організацій споживачів.

Основним нормативним актом в регулюванні підприємництва став Господарський кодекс України. Розвиваючи конституційне положення про підприємницьку діяльність стаття 42 зазначеного кодексу визначила, що підприємництво – це самостійна, ініціативна, систематична, на власний ризик господарська діяльність, що здійснюється суб’єктами господарювання(підприємцями) з метою досягнення економічних і соціальних результатів та одержання прибутку. Для цієї діяльності властиві принципи свободи, вільного найму підприємцем працівників, комерційний розрахунок та власний комерційний ризик та цілий ряд інших

Таким чином, держава Україна серед невід’ємних прав особи визнала право на підприємницьку діяльність. Це право знайшло належне унормування з допомогою законів у